

[Aksel Larsen.]

noget med Produktion at gøre; det ærede Medlem maa jo sikkert afsætte sine litterære Produkter et eller andet Sted, og hvis det f. Eks. er til en Avis, ejes den formodentlig af nogen, og saa er det altsaa dem, der ejer det reelle Produktionsmiddel.

Der er ingen, der uden at besidde Produktionsmidler er i Stand til at sætte Arbejde i Gang. De, der ingen Produktionsmidler har, de besiddelsesløse, er henvist til at sælge deres Arbejdskraft og paa den Maade forsøge at faa saa meget ud af det, at de kan friste Livet.

Samfundet er saaledes indrettet, at Produktionen er samfundsmæssig. Ja, jeg bliver nødt til at bruge nogen Tid til denne Udredning, for jeg staar overfor en Forsamling af Lovgivere, som, til Trods for at de giver sig ud for at lede et Samfund, ikke kender disse Principper eller, hvis de kender dem — der findes en Fløj, der burde kende dem — under alle Omstændigheder handler stik imod dem. I det kapitalistiske Samfund er Produktionen samfundsmæssig; den er indrettet paa Samfundets Behov, ikke saaledes, at den tilrettelægges derefter, men saaledes, at Producenterne beregner, at de fabrikerede Forbrugsgenstande skal bringes paa Markedet som Varer og tjene til at dække et formodet Behov i Samfundet. Der er jo ingen Skotøjsfabrikant, der selv bruger alt det fabrikerede Skotøj, ingen Fabrikant af amerikansk Olie, som selv konsumerer alt det, han fabrikerer. Og denne Organisation, hvis man kan bruge det Udtryk, betinger naturligvis Kriserne, for naar Behovet er samfundsmæssigt, men Produktionen er i Hænderne paa Enkeltmennesker, Enkeltkapitalister, som ikke er i Stand til at beregne, hvor stort Behovet er, og ikke producerer under Hensyn dertil, men kun under Hensyn til, hvor mange Penge de er i Stand til at tjene ved Produktionen, saa maa der naturligvis opstaa disse Konflikter mellem Tilbud og Efterspørgsel, som vi kalder for Kriser.

Samtidig er der en anden Modsætning, Modsætningen mellem Overklasse og Underklasse, og her er Forholdet det, at den Dag den herskende Overklasse ikke længere kan fortsætte med de hidtidige Samfundstilstande, fordi det er blevet den økonomisk umuligt, og den Dag Underklassen ikke længere vil fortsætte, den Dag kommer Opgøret mellem Overklassen og Underklassen, og det bliver Underklassen, der gaar sejrrig ud af Kampen. Det er Arbejderne, der frembringer alle Værdier, der bærer hele

Samfundsopbygningen paa deres Ryg, der maa skatte til Overklassen, og det er ogsaa Arbejderklassen, som skal vælte Samfundet i Grus. Og i Kampen herfor er Mandatet i et Parlament ikke afgørende, fordi de endelige Kampe ikke udkæmpes herinde, men udkæmpes andre Steder.

Det er Industriarbejderne, der fører an i hele Bevægelsen mod Kapitalismen. Det vil ikke sige, at kun Industriarbejderne er interesserede i Socialismen, men det vil sige, at Industriarbejderne, som mest øjensynligt er besiddelsesløse, mest øjensynligt bliver udbyttet af den kapitalistiske Klasse, som samtidig er samlet sammen i store Mængder paa bestemte Steder, i bestemte Fabrikker, i bestemte Byer, hurtigere konsoliderer sig, organiserer sig som Klasse, bliver klassebevidste, tilegner sig Socialismens Teori og danner deres politiske Parti. Men de bliver ikke ene om at føre Kampen mod Kapitalismen, thi det er en Kamp, hvori alle de vil komme til at deltage, som lider under de kapitalistiske Samfundstilstande, som vil faa det bedre, naar Kapitalismen og Udbygningen bliver afskaffet, og som derfor under Førerskab af Arbejderklassen vil slutte op i Folkerevolutionen mod Kapitalismen.

I denne Kamp fører det kommunistiske Parti an, for der findes ingen Klasse, der kan føre sin politiske Kamp uden et politisk Parti. Det er blaaøjet Ukendskab til Tingene at tro, at noget Parti kan staa over Klasserne, at noget Parti kan være hævet over Klassekampen. Alle Partier deltager i Klassekampen, paa den ene eller den anden Side. Paa den ene Side, paa Arbejderklassens Side, staar kun eet Parti, det kommunistiske, paa den anden Side alle andre. Arbejderklassen har ikke Brug for to Partier, der kan ikke eksistere to Arbejderpartier; har man nogen Sinde set en kæmpende Hær med to Generalstabe? At Borgerskabet foretrækker for sit Vedkommende — ikke at dele sig op i Partier, men dele sig op i forskellige Fraktioner, som tilsyneladende indtager en vis Kampstilling overfor hinanden og ogsaa hver for sig repræsenterer særlige Interesser indenfor Borgerskabet, det ændrer ikke Forholdene.

Vort Parti, det eneste Arbejderparti, har sat sig som Opgave at være Fører og Fortrop for Underklassen i dens Kamp mod Kapitalismen. Vor strategiske Linie gaar ud paa at forene alle i sin Konsekvens kapitalist-fjendtlige Folkemasser med det kapitalistiske System, under Industriarbejdernes Førerskab at neutralisere de Dele af Befolkningen, som ikke kan vindes til aktiv